

beskyttelse efter lejelovens regler har ret til »fuld erstatning« og erhvervslejere, der alene beskyttes af lejelovens almindelige opsigelsesregler, har ret til en godtgørelse, der svarer til denne »fulde erstatning« – bortset fra good-will m.v. Heroverfor står erhvervslejere, der har sikret sig lejemålet for et vist åremål. Disse lejere risikerer at få mindre i godtgørelse og erstatning end såvel den erhvervsbeskyttede lejer som den »ikke erhvervsbeskyttede« erhvervslejer. Forslaget sikrer, at alle erhvervslejere ligestilles i byfornylestifælde.

Det foreslås samtidig, at der kan ydes godtgørelse til en erhvervslejer til rimelige udgifter til sagkyndig bistand (advokatsalær o.lign.).

For at harmonisere udbetaling af godtgørelse med skattelovgivningens regler om erstatning, således at den, der har et egentligt erstatningskrav, ikke stilles ringere end den, der har ret til godtgørelse, som i medfør af ligningslovens § 7 f er skattefri, foreslås det, at kommunalbestyrelsen kan nedsætte godtgørelsen, såfremt modtageren kan foretage fradrag i sin skattepligtige indkomst eller har foretaget skattemæssige afskrivninger af aktiver, hvis værdi indgår i beregningsgrundlaget af godtgørelsen.

Efter indstilling fra Kommunernes Landsforening er det i bestemmelsen præciseret, at klage over kommunalbestyrelsens afgørelse om godtgørelse kan indbringes for taksationsmyndighederne. Klage over erstatning i medfør af lejelovens regler herom, skal dog fortsat indbringes for boligretten.

Til nr. 45

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 46

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af saneringslovens bestemmelser om genhusning.

Til nr. 47

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 48

Forslaget tilsigter at tydeliggøre, hvornår kommunalbestyrelsens pligt til at anvise erstatningsboliger indtræder.

Til nr. 49

Efter den nugældende bestemmelse har alene lejere, der skal rømme lejligheden mindst 2 år efter lejeforholdets påbegyndelse, ret til at få anvist en erstatningsbolig. Da tilsvarende også bør gælde for lejere, der på grund af lejeforhøjelse har ret til at

få anvist en erstatningsbolig, foreslås bestemmelsen ændret i overensstemmelse hermed.

Til nr. 50

Forslaget tilsigter at præcisere, at godtgørelsen alene kan ydes til husstande, der selv finder en bolig, inden kommunalbestyrelsens pligt til at anvise en erstatningsbolig indtræder.

Efter det nugældende stk. 2 kan der alene ydes godtgørelse til lejere af erhvervslokaler, der inden rømningstidspunktet fraflytter lejemålet.

Det foreslås, at også andelshavere, der driver erhverv fra andelen, får ret til godtgørelse.

Til nr. 51

Ifølge saneringslovens § 9 kan en saneringsplan vedtages, såvel af kommunalbestyrelsen, som af et godkendt saneringsselskab, og som fællesbetegnelse anvendes udtrykket »den sanerende«. Beslutninger om byfornyelse eller boligforbedring kan ifølge byfornylestifølsloven alene træffes af kommunalbestyrelsen.

Til nr. 52

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 53

Efter den nugældende bestemmelse skal beboelseslejligheder, hvor lejeren er blevet opsagt efter § 36, anvendes som erstatningsboliger. I det tilfælde, hvor en beboelseslejlighed bliver ledig, fordi lejeren som følge af en lejeforhøjelse benytter sig af retten til at få anvist en erstatningsbolig, jfr. § 38, stk. 1, 2. pkt., har udlejer efter den nugældende bestemmelse ikke pligt til at stille denne lejlighed til rådighed som erstatningsbolig.

Det foreslås, at bestemmelsen ændres til også at omfatte beboelseslejligheder, der fraflyttes på grund af lejeforhøjelse. Byfornylestiforsøg med henblik på indretning af boliger for unge under uddannelse m.v. er dog undtaget herfra.

Til nr. 54

For at smidiggøre anvendelsen af ledige lejligheder foreslås begrænsningen om, at disse alene kan anvendes til midlertidig genhusning ophævet.

Til nr. 55

Såfremt kommunen ikke anvender byfornylestifølselskaber, men selv forestår byfornylestifølselsen eller boligforbedringen, vil ejeren efter forslaget tillige have mulighed for at træffe aftale om anmeldelse af erstatningsboliger med kommunalbestyrelsen.